

שם

סוכות

ז' אוגוסט אלין ۱۹۴۷

ק. גיא צי אג' מגד'ס א-איין

ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים.
אמרו זיל (ירושלמי סוכה פ' יג)
ה' (היא) בשמחת לולב הכתוב מדבר. הענן
דנה במדרש (ויקיר פ' ס' י"ד) ד"ר מינימ
שבלולב רומיום לד' ראש' אבירים שבאים,
ליקים כל עצמות תאמRNA וגו'. והינו שבא
במקום זה באשר אחר יהכ"ס ישראלי
נקרו עם נברא שהשיגו חיים חדים, צריכים
לקבל על נילכות שמיטים חדשים, והוא שאנו
משעבדים ראש' האבירים להשיית. והוא צען
ק' ש בכל בוקר, כי כתיב (איכה ג' כ"ג)
חדשים לבקרים, שככל בוקר כל איש נתחדש,
כmedian (בר' פ' ע"ח) על שאתה מחדשו
בכל בוקר. צריכין לקבל על מלכות שמיטים
חדש. ובכל בוקר די באמירה בלבד ועתה
צריכין לרמו גם במעשה. והנה על הו דרב
שאינו נוח לאדם. אבל ישראלי אין כן אלא
ודרביה העול להם תכליות השמה והרצון.
וכען מה שפירש"י (פסחים ס' ח') אבא דכל
מודים בעצרת דבענן נמי לכט מ"ט ים
שניתנה בו תורה וזה שפירש"י להראות
שנוה ומקובל להם ים זה, כן היא השמה
עם הלולב:

בימים אלה, שם רاشת ימי השנה
ורראשית החיים שנשנה בר'ה ביום
הכפורים מה DAOIL מעתה נחל חשבנא
אריך כל אדם לשמר עצמו מאריך רашית
ימי האדם שנעשה האדם בר מצוה, ואמרו
זיל (סנהדרין ס' ט), כל ימי של בן סדר
ומורהינו אלא שלשה חדשים הראשונים
משונעת איש, ולאחר ההתחלה והראשית גורר
הכל, והראי' שהרי אנו צריכים לישב בסוכה
לган עליינו מפני החמה, הרומות לכחו של
עשן המונה לחמה, וכמו שהוא לעלה בכלל
ישראל, כן הוא בכלל איש פרטני, שרודפים
אחריו כחות חזקונים להמו ולאבדו. והעצה
היועצת להו היא להטמין עצמו בתורה וביעון
הלכה במס' סוכה, שמו שוכת היא המגינה
בעשי' ובפועל, כן מסכת סוכה היא המגינה
ברוחניות:

הנה אנו אומרים ברכבת ק' ש ובנו בחרת
מכל עם ולשון. וקרבתנו מלכנו לשם
הגדל באהבה לתהות לך ולהיחד ולהאהבה
וגו'. יש לפחות שכאן מוכירין כל הימים
הטובים שבחודש תשרי מריה עד שמ"ע.
ובנו בחורת הו ר'ה שנחנכה הבחירה של
ישראל ואמרו לפניו מלכוות כדי שתמליכונו
עליכם. ופירשו בסה"ק שי"ה הרצון למלוכה
ובמה שאמרו שתמליכונו עליכם עלייכם דיסא
ה' א' הרי זה החדש בחירה בישראל מכל
עם ולשון. וקרבתנו מלכנו הוא יהכ"פ
שנפשות ישראל מתקרין ומתדקין בהשי".
וזהו (ויקרא ט' ז' ל') לפני ה' התהarry היינו
שהתרה היא מלחמת הדיבוקות בהשי' וכמו
שאמרו זיל מיט שננטמא משיקן וזה תהורי
ולבר דברנו בזה. לשךן הגדל הו סוכה
עפי' מה שאיתא בכתבי הארץ של שלחן
הגדל הוא זכרית מהיות עמלק, ויש לפреш הטעם
שלם עד שימחה ורעו של עמלק, ואיתא
לא שוכנה היא מלחמת עמלק, ויש לפреш הטעם
כי סוכה היא גימ' שני השמות הו' א'/
ע'כ היא חיבור שמי' וא'כ היפוך עמלק
קוצץ בן קוצץ נרגן מפריד אלו. להודות
לך הו לולב שהוא להודות ולהלל. וליחד
זה שמ"ע שזהו התכליות כנודע:

במדרש (ויקיר פ' ס' י' ב) ש' מינימ
שבלולב רומיום לד' כתות شبישראל,
יש בו ריח וטעם. טעם ולא ריח. ריח ולא
טעם, לא טעם ולא ריח. ויעשו כולם אגדה
אחד. ובפיט (בסיLOCK ליום א') וכמו הם
אגדים אלה באלה, כן תלויים אלה באלה:
למשוך אלה את אלה, ולכפר אלה על אלה:
נראה היהת סוכות הוא י' ט' של אהרן,
ובמהר' של שאותיות אהרן הן אמציאות,
ה' א' ביחידות ר' יש במאות נ' ג' בעשרות
וא' הוא כה פנימי המאdots. והנה בעשרות
ימי' השובה נפתחו עשרה העמקים שלבב,
ולעוות זה נפתח לעלה שורש ישראל,
כאמורים זיל (בר' פ' א') ישראל על במחשבת
ובפנימיות כל ישראל הם רצויים, כי הפנימיות
шибישראל אינה מתקלקלת לעולם, ואעפ"י
שחטא שراءל הוא (סנהדרין מ"ד). וע'כ אחר
עשיות בא י' ט' של אהרן, והוא פתיחת
הפנימיות לקרב אף' את הרוחקים מטעם
הניל. וע'כ הוא הגנה بعد כחות החיזוניות,
שבפנימיות אין להם שם אחיות, ושם נעשו
כולם אגדה אחת, ושם בא הכירה אלה
על אלה, כי שם כולם כאיש אחד ממש:

ג אלן א. ז

6

והנה מדה זו להיות בעיני עצמו שפל שבאנשים האומנים שהיא מדה טובה שאין כמותה, כמו שאמרו זיל (ירושלמי פ"א דשבת ה"ג) מה שעשתה חכמה עטרה לרואה עשתה עונה עקב לסלילתיה, מ"מ צrica שמירה גדולה לבת תגרום ליאוש הנורא שהוא גרווע מתקל, וע"ז בא ר' אלכסנדרי ופירש סיפאDKRA כי יעוטר שפירשו שמצפה ושותם לסוף מלאתו, וכן דוד המ"ה בכל עת שהabit בשפלותו ושרשעים יוצאי ממוני הביט נמי לסוף כל המעשים ומה תהי אחרית דבר שעתיד לעמוד ממוני מלך המשיח והוא יתכן את כל העולם, ובימי יתקימו כל היודים הטובים, ומובן שזה ה' לו למשיב נפש להחליף כה וללבוש עוז ותעצומות בעבודתו:

עובדות הקודש:

ובאמת זה לימוד גדול לכל איש ואיש שעלי לו זכור היטב מה ה' סוף כל המעשים ומה עתיד להיות ממוני שאף שכעת איןנו ראוי מ"מ סוף כל עתיד להודך ע"י סיבות שונות או ע"י גיגלים עד שעתיד לאשתaba בגופא דמלכא וזה נונן עוז ותעצומות להחותיק בעבודת ה' ולא ירכ':

ולפי האמור יובן שזה העניין באות למצות לולב ונצחון ישראל לאומה ע' שאף שהאדם הוא בעיני עצמו כערבה ובר' ה' גנוחי גnoch וילול ליל, וביו' כ' הוידוי עפר אבי בחוי ק"ז בmittati, מ"מ מלחמת שביט אל סופו כנ"ל בזה יוסיף עוז ותעצומות להודות ולהלול ויגביה לבו בדרכי ה' בשמהה. והו סיום דברי המדרש כתוב זאת לדור אחרון אלו דורות הללו שם נטויים לימותיהם ועם נברא יהליל י"ה שהקב"ה עתיד לבראות אותם בר' תרצה, ומה עליינו לעשות ליקח לולב ואתרוג ונקלט להקב"ה, והינו אף בעדנו בಗלות המר וננטוין למיתה חי'ו, מ"מ עליינו לזכור את העתיד שעתידין להבראות בר' חדש, וע"כ מה עליינו מעתה לעשوت: ליקח לולב ואתרוג ונקלט להקב"ה:

ג אלן א. ז

8

ההוא או כדמותנו הוא חישך. דאיינו לבוש לאור כגונא דגופא דאיינו לבושה לנשמה, עכ"ל. וכן העלויונים יובנו התחתונים. והנה רוח'ק הוא מהמת דבית קחות הנפש לשורש נשמותו ומשם מושכים רוח'ק. וע"כ סוכה שהיא גמטריא שילוב שם ה' אדני פועלתו נמי באדם התחתון דבית קחות הנפש לשורש הנשמה. ע"כ הסוכה מביאה לרוח'ק. ואולי זה טעם שני הניתוכני ניסוך המים וניסוך היה:

ג. מ. ג. א. ג. ג. ג.

במדרש (ויק"ר פ"ל ס"ג) ד"א ולקחתם לכם ביום הראשון הה"ד פנה אל תפלה הערער ולא בוה את תפילהם שנצחו ישראל בדין ונמחלו עונותיהם וכוי וא"ר אבין אין אנו יכולים לעמוד על אפיו של דוד פעמים שקורא עצמו עני פעמים שקורא עצמו מלך הא כיצד בשעה שהי' צופה וمبית צדיקים עתידין לעמוד ממוני בגון אסא וכוי ה' קורא עצמו מלך וכוי ובשעה שצופה רשותם יוצאים ממוני בגון אחו משה אמר ה' קורא עצמו עני שנאמר תפלה לעני כי יעתופ. ר' אלכסנדרי פתר קרי' בפועל הוה מה פועל הוה יושב ומשמר לכשיפיג מלאתו קמעה וילקשנה בסוף כד"א והוא העוטפים לבן וכוי. ויש להבין מאמר ר' אלכסנדרי מה עניינו בתפילה, ולגביה הא שקורא עצמו עני כצופה רשעים יוצאים ממוני. והפרשים נדחקו מאד בפירושו. גם מה עניין זה להא דנזחו ישראל בדין, ולסיטום דברי המדרש בפסק תכתב זאת לדור אחרון ע"ש:

ונראה לפרש דנהה דוד המ"ה הי' מוצאת תמיד חסכנות בנסחו כמשפט השלמים שככל מה שם צדיקים יותר נדמה בעיניהם שלא עשו כלום, והי' בעיניו חרפת אדם ובזוי עט, מה גם להיות מלך ישראל משיח אלקי יעקב בודאי לא מצא את עצמו ראוי לה, ע"כ לא הרהיב עוז בנפשו לקרוא א"ע מלך. אך בשעה שהי' צופה ומבית שצדיקים יוצאים ממוני ה' תולה המלוכה בזכות בניו וע"כ או דוקא קרא א"ע מלך ולהיפוך נמי בשהי' צופה רשעים יוצאים ממוני ה' תולה והחרון בעצמו שמחמותו ובשבילו הם רשעים. וע"כ ה' או קורא א"ע עני שפירשו שפל השהי' בעיני עצמו שפל שבאנשים:

ברבינו בחיי כי סוכה לשון סוכה ברוח הקודש כי היא מביאה לרוח הקודש. והענין יש לומר, כי האדם הוא בדוגמה העלונה, וכך שם הווי' שמורה על מציאותו ובלתי נתלה בעולם והוא אחר שנברא העולם כמו קודם שנברא העולם. כן יש דוגמא באדם سورש נשמותו שהוא חלק ממעל שאינו נתלה בגוף ואני נקבע בגוף אלא האריה מתפשטה ממנו לגוף, וכך שם א"ד' שבליך א. אפשר להקרה אדון רך כאשר יש נבראים המקבלים אדרותה, וכך ממש-Anato או מרים לעת געשה בחפות כל אווי מלךשמו נקרא. וידוע שהשם הזה יורד בעולמות שלמהה, כן יש כחות באדם כחות שם נטבעים בגונו. ואולי יש לפרש מ"ש (בראשית א' כ"ז) געשה אדם בצלמנו כדמותנו לעומת שתי' בcheinot אלה שיש באדם. ובווא"ק (ח"א כ"ב) בצלמנו